
Kyrkan kan inte undvika konfliktytorna i samhället

Varför kan inte den kristna kyrkan ta en time-out eller släppa samhällets konfliktytor mellan olika värderingar och livsåskådningar under ett år och bara göra gott? Frågan är lättförståelig då många kristna hellre vill undvika debatter där den kristna tron och etiken spänner mot den sekulära kulturen. Men att dra sig undan från samhället vore att predika ett helt annat evangelium.

Av **Daniel Darling**

”Tänk om kristna kunde släppa konfliktytorna i samhället under ett år, och bara ägna sig åt att göra gott i sitt närsamhälle”, sa en framstående pastor nyligen. Detta är inte en ny tankegång. Liknande förslag har kommit från evangeliskt troende under flera år, kanske mest välformulerat i James Davidson Hunters bok *To Change the World*.

Jag har befunnit mig på båda sidor av debatten om konfliktytorna mellan olika värderingar och livsåskådningar. Under merparten av mitt vuxna liv har jag varit anställd inom kristet arbete, både i och med församlingsledarskap och kristna intresseorganisationer. Jag har också arbetat med politiska kampanjer och aktivistiska organisationer. Min senaste anställning var som pastor, men jag har nyligen gått över till en organisation som arbetar med samhällsfrågor med det dubbla uppdraget att tala för kyrkan och tala till kyrkan.

Jag har brottats med de många spänningar som

omger det teologiska samtalet i en religiös, representativ republik. När jag var pastor reagerade jag ofta på den aggressiva och partipolitiska retoriken i de samhälleliga stridsfrågorna, lite upprörd över hur Guds folk på så många sätt och så lätt förväxlar konservativa talespunkter med att stå upp för Bibeln. Men jag har också varit på den andra sidan och önskat att pastorer mer frimodigt skulle hjälpa sitt folk att leva ut evangeliet i det offentliga rummet.

I båda dessa roller har jag upptäckt att vi inte kan undvika samhällets konfliktytor mellan olika värderingar och livsåskådningar. Detta är kanske inte vad kristna vill höra, men sådan är verkligheten när vi fullt ut lyder evangeliets anspråk i en fallen värld. Hur vårt vittnesbörd utformas kan variera, och det samhälle vi betjänar må se annorlunda ut än det var under föregående generation. Men om vi bryr oss om att lyda allt det som Jesus befallt oss, måste vi dö till vår egen längtan att bli

omtyckta, och överlåta oss åt att göra som den tidiga kyrkan gjorde: de lydde Gud mer än människor (Apg 4:19).

Varför kan vi inte ta en time-out eller släppa samhällets konfliktytor under ett år? Utifrån min erfarenhet ser jag tre skäl till att det sanna evangeliet alltid kommer stå i opposition till en fallen kultur.

TEOLOGISKA SKÄL

Även om vi ägnade oss åt att ”bara predika evangeliet” som några pastorer och ledare förordar, skulle vi ändå inte undvika konflikterna med det omgivande samhället. Det vill säga – när vi predikar hela evangeliet och inte något urvattnat, billigt budskap.

Tänk på varför den tidiga kyrkan förföljdes i Romarriket? De led inte förföljelse på grund av att de var intoleranta eller för att romarna var särskilt onda. De första kristna förföljdes på grund av det budskap de förkunnade: det finns en annan Kung och ett annat kungarrike. Visst kan kejsaren ha makten, men han är inte värd tillbedjan, beundran och offer. Kristus står över Caesar och alla andra världsliga makthavare. De medborgare som deltog i tillbedjanskulten kring kejsaren tog anstöt av detta synsätt. Dessutom vägrade de tidiga kristna att offra till gudar de inte trodde på. Detta motstånd ledde till att de marginaliserades, exkluderades och – för många av dem – slutligen martyrskap.

Kärnan i evangeliets budskap – ett budskap om kärlek, försoning, nåd och barmhärtighet – var det huvudsakliga skälet till att kyrkan inte gillades. Kristna fann favör på vissa håll i kejsardömet och kunde utveckla både mod och civilitet. Men inte ens när det var som bäst kunde den kristna tron undgå förakt och bestraffning från världen i stort. Då som nu sågs genuin tro på Kristus som något märkligt och farligt.

Kristna som lever i dag ska inte söka martyrskap, och inte heller ska vi anstränga oss för att väcka anstöt. Det finns mycket vi kan lära oss av Jesus i hur man lever i spänningsfältet mellan nåd

och sanning. Men låt oss inte bedra oss själva och tro att vi kan undvika lärjungaskapets pris. Evangeliet ligger i sig själv på många sätt i strid med den fallna mänskligheten.

HUMANITÄRA SKÄL

När jag hör människor säga att vi ska ta en paus från konfliktytorna i samhället vill jag många gånger fråga: ”Vilka av dem?” Varje gång vi som kristna tillämpar evangeliet i vårt samhälle, går vi på sätt och vis in i en strid. Vi omsätter evangeliet om Guds rike i praktiken i en fallen värld som förvrängts av fienden. Det rör sig om en ljusets strid emot mörkret.

När vi talar om samhällets konfliktytor förknippar vi det ofta med abort, samkönade äktenskap och religionsfrihet. Men att engagera sig i mindre kontroversiella frågor som fattigdomsbekämpning, djurskydd och flyktingmottagande innebär inte desto mindre att vi tar strid i samhällsfrågor.

Tänk om varje kristen under ett år avstod från att bekämpa trafficking eller främlingsfientlighet. Tänk om varje kristen slutade tala om reformer i förroterna eller i våra fängelser. Tänk om kristna tystnade när det gällde förföljelsen av religiösa minoriteter eller det ekonomiska utnyttjandet genom sms-lån med ockerräntor.

Detta är vad det innebär att ta time-out från samhällsdebatten. Men vad vore det för slags evangelium? Ett sådant evangelium når inte utanför kyrkans fyra väggar, motiverar inte Guds folk att älska sin nästa, främjar inte mänsklig utveckling och förkroppsligar inte den kristna etiken. Ett sådant halvdant evangelium vore inte det samma som de goda, segrande och världsförvandlande nyheterna Jesus förkunnade.

Konsekvensen av en sådan time-out vore katastrofal. Hur många människor, skapade till Guds avbild, skulle lida? Och dessutom: vi vet att oavsett antalet goda gärningar kan vi aldrig garantera fred med ”fursten över luftens härsmakt”. Louie Giglio, som skulle ha medverkat med en välsignelsebön när Barack Obama svor presidenteden

2013, har visat att även heroiska insatser för trafickingoffer inte skapar tillräckligt socialt kapital för att undgå förakt för en biblisk sexualetik som är i konflikt med det omgivande samhället.

Jag vill samtidigt vara tydlig med att det finns utrymme för kristna att mogna i sitt engagemang. Vi måste ständigt utvärdera vår närvaro, granska våra ståndpunkter och rikta om våra ansträngningar. Men att dra sig bort från samhället vore att predika ett helt annat evangelium än det som uppenbaras för oss i Skriften.

FÖRVALTARSKAPSSKÄL

Som medborgare i ett demokratiskt samhälle har vi getts unika möjligheter att forma makten och den offentliga politiken. Vi har friheten att välja våra politiska ledare och påverka vilken politik de genomför. Vi har inget annat val än att förvalta detta ansvar väl. Om vi tillämpar Romarbrevet 13 korrekt, accepterar vi att det gudagivna ansvaret att regera väl inte bara vilar på de valda representanternas axlar, utan också på de medborgare som väljer dem.

Vi har sett faran i att evangeliskt troende binder sig för nära den politiska makten, en synkretism mellan Gud och land är vare sig positivt för landet eller ärar Gud. Men reaktionen mot att sätta för stora förhoppningar till politiken får inte bli att dra sig undan, utan bör snarare vara ett slags profetiskt engagemang.

Vi förvaltar en makt vi har getts som medborgare. Gud kommer att hålla oss ansvariga, inför sitt domarsäte, för hur vi utövat den makten. Att dra sig undan vårt förvalterskap, så att vi inte höjer rösten för att våra medmänniskor ska växa och må väl, vore att misslyckas med att älska vår nästa som oss själva. Och vi ser inte detta tysta tillvägagångssätt förordas någonstans i Nya testamentet. Paulus lutade sig vid flera tillfällen mot sitt romerska medborgarskap för att få en mer välvillig granskning inför de romerska makt-havarna (Apg 21:3-5). Jesus tillrättavisade översteprästen för olaglig fysisk misshandel (Joh

18:23). Timoteus uppmanades senare av Paulus att be om religionsfrihet (1 Tim 2:2).

Att dra sig undan det offentliga rummet återspeglar en låg syn på Guds suveränitet över de jordiska rikena. Det står för en falsk åtskillnad mellan det sekulära och heliga. Och det är en farlig uppgivenhet inför orättvisorna från Guds fiender. Vi kanske inte vinner varje strid, och ytterst sett kämpar vi inte emot kött och blod, utan ”mot herrarna över denna mörkrets värld” (Ef 6:12), och denna strid har redan vunnits av vår segerrike Konung.

Men till den dag då Jesus till sist fullbordar sitt välde, tar vi modigt, med medlidande och civilitet, hans anspråk till de mörkaste delarna av världen.

Så: nej, vi kan inte undvika samhällets konfliktytor. Även om vi skulle vilja.

Daniel Darling är vice kommunikationschef vid *Ethics and Religious Liberty Commission* (Rådet för etik och religionsfrihet) vid Southern Baptist Convention och författare till flera böcker bland annat *Real: Owning Your Christian Faith*, *iFaith, Connecting to God in the 21st Century*, *Activist Faith* och *The Original Jesus*.

Översättning: Ola Nilsson, Reformedia

SEA Papers är Svenska Evangeliska Alliansens (SEA) månatliga artikelserie inom evangelikal teologi och etik. SEA är ett nätverk av kristna tvärs över samfundsgränserna. Vår vision är:

- att bygga ett nationellt nätverk av evangelikala kristna i Sverige, som tillsammans och i sina olika sammanhang utvecklar och bidrar med evangelikal teologi och tillämpar den i församlingsarbetet, i den teologiska debatten och i samhällsdebatten
- att vara en konstruktiv kraft som i öppenhet, dialog och debatt driver ett evangelikalt perspektiv
- att förmedla impulser från och kontakter med den växande världsvida evangelikala gemenskapen

SEA:s teologiska bas utgörs av Lausannedeklarationen.